

[Lønger]

get. Det er ikke socialdemokratiet, og det er ikke det radikale venstre, som har åbenbart nogen større progressiv holdning her. Ud over os selv er det SF og regeringspartierne. Det synes jeg er en ganske underlig, men måske også nogle gange lærerig situation.

Jeg vil især sige tak til indenrigsministeren, fordi hun vil arbejde videre med problemstillingerne – man lærer jo at blive glad for lidt herinde – og alene det er jo trods alt mere, end vi mange gange opnår, når vi fremsætter forslag.

Forslaget vedrører jo ikke så mange mennesker, heldigvis, men til gengæld mener vi, det er et yderst principielt forslag, fordi det vedrører en af de mest grundlæggende demokratiske rettigheder, nemlig retten til at fremføre sine synspunkter og få dem vurderet gennem en demokratisk valghandling. Vi har den grundholdning, at afgørelsen af kommunalbestyrelsesmedlemmers og folketingsmedlemmers værdighed eller mangel på samme må være vælgernes sag. Heri er desværre kun et mindretal enig. Som vi kan forstå på en række af de bemærkninger, der er faldet her, er der enighed om, at den slags regler, hvis vi skal have dem, i det mindste ikke må være tilfældige, og det er det, vi specielt har påpeget i bemærkningerne.

Jeg vil ikke stå og læse bemærkningerne op, men jeg vil gerne trække et par ting frem. Vi tænker på det tilfælde, hvor et tidligere straffet kommunalbestyrelsesmedlem godt kan blive medlem af én kommunalbestyrelse, men ikke nødvendigvis af en anden, og det afgøres af, om et andet kommunalbestyrelsesmedlem rejser sagen eller ej. Vi kan komme i den situation, at der i X kommune godt kan sidde en tidligere straffet person, men at en tidligere straffet ikke kan sidde i nabokommunen, Y kommune, selv om han er dømt for præcis den samme lovovertrædelse. Det finder vi er stødende for retsbevidstheden, og jeg er glad for, at indenrigsministeren meget klart tog afstand fra den regel.

Det fjerner selvfølgelig kun én tilfældighed, men der er flere. En anden er, at et menneske, som har udstået en straf, ikke på forhånd kan få vurderet udfaldet af en eventuel senere valgbarhedssag, ja, end ikke kan få at vide, om nogen vil kræve hans sag indbragt for valgbarhedsnævnet. Han ved ikke, om han er købt eller solgt, og han ved altså

heller ikke, om han skal igennem den ydmygelse, det er offentligt at blive smidt ud af en kommunalbestyrelse, efter at han er valgt, efter at han har været med til at stemme om, hvem der skal være borgmester, og måske efter at han allerede er i gang med arbejdet. Jeg er meget glad for, at centrum-demokraterne så klart kunne se den problemstilling, der ligger heri.

Et tredje problem er, at den periode, der går, før et menneske ubetinget har genvundet sin valgbarhed, regnes fra udståelsesdatoen, eftergivelsesdatoen eller bortfaldsdatoen med 3 eller 5 år, alt efter om man har fået en straf, der er under eller over 6 måneders fængsel. Med andre ord knytter tabet af værdighed sig til straffen og ikke til forbrydelsen, hvilket den burde gøre, hvis der skulle være en smule mening i galskaben, og jeg synes, det var meget rart at konstatere, at indenrigsministeren også havde et blik for det problem i dag.

Tilfældigheden understreges yderligere af, at det kan være fuldstændig vilkårligt, hvor lang tid der er gået forud med efterforskning, retssag og ventetid på at komme ind og afsone, og det kan føre til, at man simpelt hen undlader at anke en dom, som man har fået, hvad folk ellers har en ret til at gøre. Uden at jeg i øvrigt skal gå ind i Marius Andersens sag, mener vi faktisk, der er al mulig grund til at tro, at Marius Andersen, der selv erklærede sig uskyldig, ville have anket sin dom, hvis det ikke havde bragt ham i karambolage med 3 års grænsen for et eventuelt genvalg til kommunalbestyrelsen i Ålborg. Det betød med andre ord, at han blev begrænset i nogle af sine retsgarantier.

Hvis der skal være mening i det princip, som ellers er en del af det, vi godt kan kalde for befolkningens retsbevidsthed, altså at tavlen er vasket ren, når straffen er udstået, så nytter det ikke at komme bagefter med yderligere sanktioner, såkaldte tillægsstraffe, og i særdeleshed er det uheldigt, at der er så store tilfældigheder og vilkårligheder i praksis.

Vi er meget åbne over for en helt tredje udformning af disse regler, der hverken er reglerne, som de ser ud i dag, eller de regler, vi har foreslået i vores forslag, hvis de mindsker eller fjerner vilkårlighederne i administrationen af denne grundlæggende demokratiske rettighed.